

leidis meest ennast wägga rahhul ollemast,
ja iggaford kui tulli, naggi, parrago Jum-
mal! kül suremat hädä, agga, litus olgo
Jummalale! ka täiemat kannatusse meest;
ja nenda, et mees issegi, kes teist olli tul-
nud trööstima, rõõmsama süddamega ja
ennam kinnitud, ja nago sure häbbiga jälle
koio pole lüks. Ühhel õhtul ei annud südda
ausa mehhele rahho, muud kui piddi min-
nema, wägga kannatajat waatma, et kül
jo hilja olli. Lüks, ja waifne assi olli
haige toas, ja lamp olli kustumas. Ei
pandud tähhelegi, kui tulli. Maene ja
lapsed unnustasid omma ennese waewa, ja
nutsid agga isä wallo. Õppetaja astus
wodi ette ja wata, mees olli istokil, müts
käs, käed ristis, ja silm mis olli lõppe-
mas, olli taewa pool. Õppetaja küsis,
ja weel tundis, agga meel jo olli seggane.
Jo märkus olli otsas, agga ifka weel
wahtis taewa ja sirrutas kät senna. Jum-
mal — armo — naesel — kedda mahha,

jättan — mo wäetimad lapsed — feik —
kes mulle head teinud, mo waewas —
kedda ja nisuggust weel kuuldi rääkimad.
Seggast wiisi pallus Jummalast ka enne-
sele armo; siis rääkis jälle monne sanna
põllo tööst; hädas üttart, ja pallus ta
Jummalat keigest süddamest. Pärwa tous-
tes leidis õppetaja naest üksi wodi peält.
Maene wahtis temma filmi, näitis pitka
linna peäle mis olli mahhapandud pär-
rando peäle, ja mehhe furno kehha olli al.
Lüks — rahhoga maggama, — ütles kan-
ge kelega; näitis kädga ennese peäle; siis
jälle taewa pole, kui tahhaks ütelda: warsi
jouan järrele. Ja nenda ka olli. Pärwa
lüks loja, ja wiis waest last ollid ilma
isäta ja emmata. Mollemad maeti üht-
lase mahha, ja pandi neid teine teise kõr-
wa.

Pea meles nende lõppekorra, ja kät
uskus nende järrele.

* *